

Tönköl József

Szeretett, el is hagyott

Ahol magon kelt birs szaga szálldos,
az ott: Sótony, Nyőgér, Bejcggyertyános.

Nézek falhoz állított kölyökre,
botjait elrejtí mindörökre.

Bodza virágzik a bokron, páskom,
odáig hangzik a jajgatásom.

Anyácskám búcsúzóban, nyomorék,
fölfalja malacát az emse-ég.

Haja a hajlós holdnál ékeesebb,
hegytől hegyig harmattól fényesebb.

Szeretett engem, de el is hagyott,
kövekkel, ágakkal körberakott.

Már csordaterelő út se várja,
görönggyé dagadt a nyelve, szája.

Hiába sírnék, arca elmerül,
fogy a világosság köröskörül.

Birs álma hessen, éjszakák nőnek,
köddé csókolják a temetőket.

Lereccsent ágú jegenyenyár

Nagy Gáspár halálára

Felejteni? Elfelejteni mindent? Vőfély-nótákat,
diófáról visszahulló kaszát, a lebévult haza zsoldárait,
az ijedségtől megcsikózott lovat, Béraltavár fű-tengerét?

Nincsen hajnalom, mely a korán kelőket kísérné,
nincsen éjszakám, mely féltene a bódítva sütő naptól,
élesedő kések zsvajától, szenvedésektől.
Dámvad ereszti buzogánytarajú földre a fejét,
lapátja medvepofájú árny lesz, teknő vizébe csap,
az elültetett szentelt kalács morzsái húsvét után
egy hétre kicsíráznak, megnőnek, virágoznak.
Könyörülő lsten vigyáz, hogy ne fussa el szívedet a vér.
Ostorok szétcsattanó füttyét, tejeskannák koccanását
fehérvasárnap, ugye, hallod, őriző éjjeli strázsa?

Mintha megvilágított filmtekerics égne egy kamrában,
tavaszi fesztivál csibés pityityi-plakátja,
lereccsent ágú jegenyenyár hosszú lánggal.